

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Nc/55/2013
Identifikačné číslo spisu:	3811216328
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3811216328.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ I. a 2/ Ing. Y. bývajúcich v K., proti žalovanej JUDr. Milene Jánoškovej, bývajúcej v Prievidzi, Šumperská 37/15, zastúpenej A3 advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Horný Šianec 232, za ktorú koná advokátka JUDr. Katarína Hunčíková, o vrátenie daru, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9 C 154/2011, o námietke zaujatosti sudcov Krajského súdu v Trenčíne uplatnenej žalovanou, takto

rozhodol:

Sudkyňa Krajského súdu v Trenčíne JUDr. Gabriel Janáková j e v y l ú č e n á z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 17 Co 396/2013.

Sudcovia Krajského súdu v Trenčíne JUDr. Emília Zimová, JUDr. Mária Vrtochová a Mgr. Ivan Kubíny n i e s ú v y l ú č e n í z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Odôvodnenie

Žalovaná podaním z 24. júna 2013, doručeným Okresnému súde Prievidza dňa 25. júna 2013 (v ktorý deň bolo súdu doručené aj jej odvolanie proti rozsudku označeného súdu zo 16. mája 2013 č.k. 9 C 154/2011-147), uplatnila námietku zaujatosti „všetkých sudcov“ Krajského súdu v Trenčíne. V prvom rade namietala zaujatosť sudkyne, predsedníčky súdu JUDr. Aleny Radičovej, ktorá sa vo vzťahu k nej verejne vyjadrila tak, že: „Sudca sa nemá čo súdiť, a už vôbec nie s vlastnou rodinou“ a bez akejkoľvek bližšej znalosti jej osoby a pomerov v jej rodine ju označila za „konfliktnú osobu“. Podľa žalovanej takéto vyjadrenie sudkyne svedčí nielen o jej neprofesionálnom prístupe, ale aj o vopred vytvorenom názore na účastníčku konania, ku ktorej má negatívny postoj. Vo vzťahu k tejto sudkyňi žalovaná tiež poznamenala, že ako členka výberovej komisie bola proti tomu, aby žalovaná pôsobila ako sudkyňa na Krajskom súde v Trenčíne. Podľa jej informácií od iných sudcov Krajského súdu v Trenčíne, pod vplyvom JUDr. Radičovej rovnaký názor na ňu zastávajú aj sudkyne JUDr. Oľga Lichnerová a JUDr. Viera Hrnčárová. Podľa žalovanej: „Osobná averzia a klebety im zastierajú myseľ, bránia im v spravodlivom rozhodovaní a objektívnom úsudku (o čom svedčí rozhodovanie vo veci 17 C 66/2010 a 5 Co 145/2011 ...“). Z dôvodu „averzie“ voči nej žalovaná namieta i zaujatosť JUD. Ivety Záleskej, ktorá sa po výberovom konaní (v ktorom sa namietaná sudkyňa uchádzala o funkciu predsedu Okresného súdu Trenčín a žalovaná bola členkou výberovej komisie), „vzhľadom na výsledky výberového

konania“, s ňou nerozpráva, na jej pozdravy neodpovedá a ignoruje ju. Žalovaná uplatnila námietku zaujatosti aj „všetkých ostatných sudcov“ Krajského súdu v Trenčíne, pretože s nimi (okrem vyššie uvedených sudkýň) má veľmi „dobré, priateľské a korektné medziľudské vzťahy“. V závere svojej námietky žalovaná uviedla, že predmetná právna vec je pre ňu „veľmi citlivou“ a v záujme objektivity žiada, aby sa jej odvolaním zaoberal „ktorýkoľvek iný krajský súd na území SR“, na ktorom nepôsobia sudcovia, ktorí ju poznajú, a kde bude mať skutočnú záruku nezaujatého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Trenčíne (§ 16 ods. 1 O.s.p.) posudzoval opodstatnenosť tvrdení žalovanej o zaujatosti sudov odvolacieho súdu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z týchto záverov:

Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu. Výklad taxatívnych dôvodov ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. preto nesmie byť rozporný so základným právom na zákonného sudcu (IV. ÚS 345/09).

V zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú, spočíva na existencii určitého právne významného vzťahu sudcu:

1. k veci, v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci, alebo
2. k účastníkom konania, ktorý vzťah by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, alebo
3. k zástupcom účastníkov konania, ktorý vzťah by bol založený na pomere vykazujúcim znaky vzťahu uvedeného pod bodom 2.

Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanej veci alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého slovenský preklad bol vyhlásený v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb., ďalej len „dohovor“) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom. Súvislosťou medzi súdom, ktorý je založený na zákone, a jeho nezávislosťou, ako to vyjadruje článok 6 ods. 1 prvá veta dohovoru („každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu“), garantuje tento dohovor v celoeurópskom rozmere súčasne sudcovskú nezávislosť aj právo na zákonného sudcu. Ústavná úprava súdnej a inej právnej ochrany v Slovenskej republike garantuje obdobne vyjadrené právo na spravodlivý proces [čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je uvedená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., ďalej len „listina“; čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uverejnenej pod č. 460/1992 Zb., ďalej len „ústava“, ktoré články dávajú každému možnosť (právo) domáhať sa (zákonom) ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v (zákonom) určených prípadoch na inom

orgáne], do ktorého tiež zahrňuje aj právo na to, aby právna vec účastníka nebola odňatá zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 listiny; čl. 48 ods. 1 ústavy, ktoré články postulujú, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a že príslušnosť súdu ustanoví zákon). Ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadruje zhodu (totožný zámer) na sudcovskú nezávislosť a právo na zákonného sudcu s právnym režimom podľa dohovoru (v obsahu týchto práv podľa dohovoru a podľa ústavy nemožno vidieť zásadnú odlišnosť). Potom platí, že v určitej právnej veci má rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania - pokiaľ by k tomu nebol daný zákonný dôvod - meniť nemal. Inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý predstavuje výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu, stanovuje, aby zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov bol zákonný sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Sledovaný cieľ, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v zmaření hroziaceho rizika, že by vo veci mohol konať a rozhodovať zaujatý - nie nestranný - sudca.

Nezávislosť sudcu spolu s jeho nestrannosťou a odbornosťou (kvalifikáciou) sú podmienkami kvalitného rozhodovania a jeho predvídateľnosti a sledujú tak význam riadneho napĺňania (poskytovania) spravodlivosti. Nezávislosť a nestrannosť úzko spolu súvisia, často sa prekrývajú a nie je vždy ľahké ich od seba odlíšiť. Nestrannosť definovaná aj ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti býva považovaná za pojem širší ako nezávislosť. Nestrannosť sudcu musí byť podstatou jeho funkcie, zatiaľ čo jeho nezávislosť ju má iba umožňovať. Pod sudcovskou nezávislosťou a nestrannosťou treba rozumieť aj nezávislosť a nestrannosť každého jednotlivého sudcu.

Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej právnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.). Obsahom práva na prejednanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť (nadriadeného) súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 48 ods. 1 ústavy), treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky k danej problematike.

ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa

objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania, resp. aj k ich zástupcom. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Je potrebné brať zreteľ na skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prerokúvania a rozhodovania vecí), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne (porovnaj napr. I. ÚS 332/08).

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z uvedenej judikatúry ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

Vychádzajúc z uvedených zásad Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel v prejednávanej veci k záveru, že nemožno prisvedčiť dôvodom námietky zaujatosti uplatnenej žalovanou voči všetkým sudcom Krajského súdu v Trenčíne.

Žalovaná výslovne namieta zaujatosť sudkýň JUDr. Radičovej, JUDr. Lichnerovej, JUDr. Hrnčárovej a JUDr. Záleskej z dôvodu ich nepriateľského vzťahu k nej. Na rozdiel od toho, zaujatosť ostatných sudcov, medzi nimi aj JUDr. Janákovvej, zas vyvodzuje z ich „veľmi dobrého, priateľského a korektného medziľudského vzťahu“ s ňou. Výslovne namietané sudkyne ale neprichádzajú do úvahy ako zákonní sudcovia, t.j. ako sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci (v prípade rozhodovania v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte). Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Trenčíne na rok 2013 vec v odvolacom konaní má prejsť senát 17 Co v zložení JUDr. Emília Zimová, predsedníčka senátu, JUDr. Gabriela Janáková a Mgr. Ivan Kubíny, ako členovia senátu.

Predseda senátu 17 Co JUDr. Emília Zimová sa k námietke uplatnenej žalovanou vyjadrila takto: „Nie som v žiadnom vzťahu k účastníkom konania ani k prejednávanej veci. Akceptujem však stanovisko odporkyne, ktorá ako neúspešná uchádzačka o funkciu sudcu tunajšieho krajského súdu

nepovažuje sudcov krajského súdu za nezaujatých, a preto žiadam o vylúčenie z rozhodovania.“

Členka senátu 17 Co JUDr. Gabriela Janáková sa k námietke vyjadrila tak, že sa cíti byť vo veci zaujatá. Poukázala na svoje skoršie vyjadrenie (č.l. 95 spisu), na základe ktorého opatrením predsedníčky súdu (č.l. 96 spisu) bola „vylúčená“ z prejednávania a rozhodovania veci.

Člen senátu Mgr. Ivan Kubínyi sa k námietke vyjadril tak, že: „Odporkyňu poznám z môjho pôsobenia vo funkcii VSÚ na OS TN v období 2005-2009. V jej súdnom oddelení som nepracoval. Stretávame sa na školeniach, vykáme si. Intenzita našich kontaktov je malá, preto sa zaujatý necítim.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky na tomto mieste pripomína, že samotný vzťah medzi sudcami a inými úradnými osobami, napr. prokurátormi, advokátmi s ktorými prichádzajú sudcovia pracovne do styku, obdobne ako je to u vzťahu medzi sudcami navzájom, je založený na profesionalite. Chýba tu preto objektívny základ pre konštatovanie zaujatosti. Pokiaľ by totiž z takéhoto základu bol vyvodzovaný opačný záver, teda pochybnosti o tom, či takýto sudcovia budú schopní nezaujato a spravodlivo rozhodovať, znamenalo by to vlastne, že výlučne pracovný a kolegiálny vzťah medzi sudcami a inými úradnými osobami (obdobne tiež medzi sudcami navzájom a medzi sudcami a zamestnancami súdu) prezumuje vo všeobecnosti porušovanie sudcovských povinností a zásad sudcovskej etiky. Ak rámec týchto vzťahov neprekročí hranicu profesionálnosti a kolegiálnosti, a takéto prekročenie sudcovia uvedení v druhom výroku tohto rozhodnutia vo svojich vyjadreniach netvrdili, nemožno mať bez ďalšieho pochybnosti o nezaujatosti týchto sudcov. Až v prípade, že by uvedený vzájomný vzťah prerástol cez rýdzo profesionálny rámec výkonu funkcie sudcu a nadobudol charakter bližšieho osobného vzťahu, pôjde totiž o okolnosť vzbudzujúcu opodstatnené pochybnosti o nezaujatosti, a teda vtedy by išlo o dôvod pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Vzťahy medzi sudcami a inými úradnými osobami, napr. prokurátormi (obdobne ako vzťahy medzi sudcami navzájom alebo medzi sudcami a zamestnancami súdu), ktoré však bežný pracovný a kolegiálny rámec neprekračujú, nemajú samé osebe povahu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci týkajúcej sa takejto osoby a nemôžu založiť pomer predpokladaný ustanovením § 14 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky takýto záver nezaujíma len aktuálne a v tomto smere pripomína názory, ktoré už opakovane zaujal v iných veciach (napr. v uzneseniach z 21. októbra 2010 sp. zn. 1 Nc 60/2010, z 29. apríla 2010 sp. zn. 1 Nc 8/2010, z 15. apríla 2011 sp. zn. 1 Nc 26/2011, zo 14. júla 2011 sp. zn. 1 Nc 39/2011), a upozorňuje na obdobný prístup v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. m.m. nález z 24. februára 2011 sp. zn. IV. ÚS 345/09, nález z 26. augusta 2010 sp. zn. IV. ÚS 124/2010, uznesenie z 20. októbra 2010 sp. zn. I. ÚS 352/2010), Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. uznesenie sp. zn. 11 Nd 456/2010 zo 14. januára 2011 a tam označenú ďalšiu judikatúru) a naostatok aj Ústavného súdu Českej republiky (napr. IV. ÚS 469/10, I. ÚS 274/09, III. ÚS 229/02).

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je možné prisvedčiť „akceptácii“ stanoviska žalovanej o vylúčení sudcov Krajského súdu v Trenčíne predsedníčkou senátu JUDr. Emíliou Zimovou len z toho dôvodu, že sa žalovaná neúspešne uchádzala o funkciu sudcu na tomto súde. V tomto tvrdení bez ďalšieho nie je možné zisťovať znaky prekročenia hranice profesionálnosti a kolegiálnosti. Menovaná sudkyňa, podľa jej vyjadrenia, inak nemá žiaden vzťah k veci ani k jej účastníkom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto u nej nezistil dôvody jej vylúčenia z prejednávania a rozhodovania veci.

Rovnako rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vzťahu k členovi senátu Mgr. Ivanovi Kubínyimu, u ktorého nezistil žiadny dôvod vzniku pochybností o jeho nezaujatosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozdiel od toho dospel k záveru, že členka senátu JUDr. Gabriela Janáková je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci pre jej priateľský vzťah k žalovanej (z ktorého dôvodu predsedníčka súdu vec 22. novembra 2012 už raz pridelila podľa § 15 ods. 1, druhá veta O.s.p. inému sudcovi).

Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Trenčíne na rok 2013 sudkyňu JUDr. Gabrielu Janákovú

zastupuje v senáte 17 Co v 1. rade JUDr. Mária Vrtochová, u ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadny dôvod pre vznik pochybností o jej nezaujatosti. Menovaná sudkyňa sa vyjadrila tak, že sa necíti byť zaujatá, žalovanú pozná (len) ako kolegyňu zo školení a kolégií.

Vo vzťahu k ostatným namietaným sudcom považuje nadriadený súd námietku zaujatosti vznesenú žalovanou s poukazom na ustanovenie § 14 Občianskeho súdneho poriadku za obsolentnú (bezpredmetnú), keďže ich rozhodovanie vo veci neprichádza do úvahy.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.